

at spille paa det. Der er noget Forunderligt heri, og da vi jo ere i høi Grad favoriserede med Hensyn til Indtægter, synes det mig, at det Uretfærdige heri burde hæves. — Jeg skal kun yttre et Par Ord om Indringsforslaget under Nr. 2. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Scavenius) som med den ganske forunderlige Bemærkning, at dette Forslag vistnok var fremkommet under den Forudsætning, at saasnart der opstod et nyt Blad, skulde Staten understøtte det med sine Bekjendtgjørelser. Jeg er aldeles overbevist om — og det blev ogsaa udtalt af den ærede Ordfører for Flertallet (Holstein), at dette er en aldeles urigtig Opfattelse, men det er en forunderlig Maade, hvorpaa Administrationen i mange Tilfælde indretter sig i saa Henseende. Ligesaa forunderligt som det vilde være — deri giver jeg Mindretallets ærede Ordfører fuldstændig Ret —, hvis Bekjendtgjørelser fra Autoriteterne bleve sendte til Blade, som ingen Udbredelse havde, lige saa forunderligt er det, naar f. Ex. Autoriteterne sende Annoncer til Blade, fordi de slutte sig til en vis bestemt Side, medens andre Blade, fordi de maatte ikke slutte sig til disse Embedsmænds Anskuelser, medens de udgaa paa det samme Sted i dobbelt eller tredobbelt saa stor Mængde, ikke blive tagne i Betragtning, naar vedkommende Embedsmænd have Noget at avertere. Herom siger man hos os — det er et Spotteord —, at det er Avertisementspolitiken, der gjør sig gjældende. Jeg tror nu, at det er med Urette, naar man tænker herom, at det er, fordi Embedsmændene maatte ønske at staa i et velvilligt Forhold til den vedkommende Redaktion eller deslige. Men i alt Fald, naar man ser hen til den Maade, hvorpaa Bladene nu blive sendte ud omkring i Landet, forekommer det mig, at det vilde være meget let for de respektive Embedsmænd gjennem Postkontorerne at faae at vide, hvilke Blade der ere meget og mest udbredt, og det vilde da være rigtigst, at de Herrer Embedsmænd ikke toge Hensyn til, hvilken Farve Bladene havde, men kun til Statens Lære og til at sende Bekjendtgjørelserne saa vidt som muligt ud til Befolkningens Kundskab. De skulde blot tage Hensyn til, hvor stor Udbredelse Bladene have, men ikke til den Farve, de have, men det Modsatte er Tilfældet paa mange Steder, og jeg tror, at det hverken for Administrationen eller for dem, der udføre Administrationens Ordre, er raart, at saadanne Tanker gjøre sig gjældende hos den almindelige Befolkning, selv om der savnes Grund dertil.

Th. Nielsen: Vi ere Alle enige om, at de Penge, som hidtil ere givne for Rentebevillinger, ikke bør gives i Fremtiden, og at dette Forhold især har trykket Smaafolk. Derom ere som sagt Alle enige. Man behøver derfor ikke at udbrede sig i Lovprisninger om en Forandring deri; thi der er Ingen, der bestrider dette, og det vilde

være en let Maade at skaffe sig et folkeligt Navn, dersom det kunde naas ved at tale derved. Dertil slipper Enigheden op, naar vi komme til Spørgsmaalet om den bundne og den frie Rente, saa synes Alle at være enige, i alt Fald overfor mig, lige fra Professorens gjennem Middeklassen, som jeg ser repræsenteret ved Medlemmet for Viborg Amts 4de Balgfreds (Kjær), og indtil den høitærede Conseilspræsident. Alle synes at sammenføerje sig for at faae denne frie Rentesed; kun fra en forhenværende Kjøbmand (G. Petersen) er der kommet nogen Assistance. Jeg tror dog ikke, at den Sætning, man kaster ud her med saa stor Flothed, at Penge ere en Vare, hvis Dyrhed maa staa i Forhold til Efterspørgselen, holder Stik. Man fortæller det, ret som om det var en Visdom, vi nu skulde gjøre os bekjendte med, som om man ikke vidste, at det hører til den politiske ABC, som vi have læst mangfoldige Gange, og som der selvfølgelig er tænkt over, uden at man derved har kunnet give denne Tanke Medhold. Jeg hørte jo nok, at det ærede Medlem for Faxe (D. Christensen), med hvem jeg ikke skal indlade mig dybere, thi han har fra mine saa forskjellige Begreber om økonomiske Forhold, at jeg ikke tror, at det vil frugte ret meget, i alt Fald for mig, at fortsætte Diskussionen med ham — kastede Penge og ligesaa ogsaa Arbeidskraft, som han kaldte en Vare, ud paa Markedet. Saa blive vel Mennesker ogsaa en Vare, men den Slags Økonomi giver jeg mig tabt overfor Afbrydelse. Man taler om Slavehandel her nær ved mig, men jeg skal dog ikke komme saa vidt ind derpaa. Men naar det ærede Medlem sagde, at, naar Renten frigaves, bleve vi fri for alle Agerkarle — saa blive de alle Agerkarle, siger det ærede Medlem for Aalborg (Zuel), det vil jeg dog ikke tro, men i alt Fald er det vist, at saa bliver der ikke mere straffet for den Slags Ting, det er sikkert nok. Men naar det ærede Medlem mener, at det skulde være en saa rent absurd Tanke at binde Renten, og man idelig og idelig henviser til Kreditforeningerne, saa skal jeg dog gjøre ærede Herrer opmærksomme paa, at Kreditforeningerne for det Første kun laane ud til et vist Punkt. De gaa aldrig over $\frac{3}{5}$ af Bunderingssummen, og dette gjælder ikke blot om Kreditforeningerne; heller ikke Landmandsbanken eller Sparekasserne gaa over de $\frac{3}{5}$, og indenfor denne Grændse har jeg ingen Frygt for Renten, der skal den nok regulere sig selv. Det er kun, naar man kommer derud over, at man benytter sig af den sieblikkelige Forlegenhed hos Folk; da er det, at Agerkarlene ere paasærde og tilbyde Penge mod en stor Rente, og denne sieblikkelige Forlegenhed frister saa de stakkels Folk til at give den høie Rente, hvoraf Følgen bliver, at de tilsidst miste den Smule, de have (Kjær: Naar de faae 70 for 100). Ja, saa straffe vi den Slags Folk, naar det bliver oplyst. (En Stemme: Det